

Dankdienst voor het leven van

Nicolaas Dirk Pols

~ Nico ~

16 januari 1923

7 februari 2017

voorganger: ds. Iet M. Buijser,

wijkgemeente de Prinsekerk

organist: Jan Hendrik van de Kamp

Orgelspel

Welkom

Bemoediging en groet

Psalm 91 : 1

1 Heil hem wien God een plaats be - reidt
in zijn ver - he - ven wo - ning:
hij o - ver-nacht in vei - lig - heid
bij een al-mach-tig ko - ning.
Ik zeg tot God: Gij zijt mijn schild,
mijn toe-vlucht en mijn ves - te,
op U ver-trouw ik, Heer, Gij wilt
voor mij al - tijd het bes - te.

(U kunt gaan zitten.)

Gebed van toenadering

Lied: "Blijf bij mij Heer" – dit wordt op verzoek van Nico Pols gezongen in het Engels' - Abide with me

A - bide with me; fast falls the e - ven - tide;
The dark - ness dee - pens; Lord with me a - bide.
When o - ther hel - pers fail and com - forts flee,
Help of the help - less, O a - bide with me.

2 Swift to its close ebbs out life's little day;

Earth's joys grow dim; its glories pass away;
Change and decay in all around I see;
O Thou who changest not, abide with me.

7 I fear no foe, with Thee at hand to bless;

Ills have no weight, and tears no bitterness.
Where is death's sting? Where, grave, thy victory?
I triumph still, if Thou abide with me.

8 Hold Thou Thy cross before my closing eyes;

Shine through the gloom and point me to the skies.
Heaven's morning breaks, and earth's vain shadows flee;
In life, in death, O Lord, abide with me.

Gedachtenis / Memories (English translation end of document)

We gedenken het leven van Nicolaas Dirk Pols.

Hans Pols spreekt namens de familie. Hij neemt ons mee in zijn herinneringen aan zijn vader.

Wat fijn dat jullie hier vandaag gekomen zijn om afscheid te nemen van Nico Pols. Graag wil ik namens de familie iets over hem vertellen.

Ik zou kunnen vertellen dat Nicolaas Dirk Pols werd geboren op 16 januari 1923 in een boerderij op Rozenbug als zoon van Willem Eduard en Pietje Pols als derde van vier kinderen. Arie en Sien gingen hem voor en na hem zou Kees nog worden geboren. "Dit is geen blijvertje", zei de vroedvrouw. Ze moest eens weten!

Ik zou kunnen vertellen over zijn jeugd op het platteland en de kwajongensstreken die hij daar uithaalde. Maar jullie kennen vast die verhalen. Zoals de keer dat hij met een gescheurde broek thuiskwam omdat hij onder een broedende gans wilde kijken hoeveel eieren daar lagen. Hij groeide op in een groot huis dicht bij de duinen en de zee, met volop dieren om zich heen. Hier groeide zijn liefde voor de natuur.

Ik zou kunnen vertellen over zijn omzwervingen tijdens de oorlogsjaren en hoe een meisje uit Den Haag in die jaren werd opgenomen in het gezin en daar altijd bij is blijven horen.

Of over zijn jaren bij de marine, hoe hij zonder een woord Engels te kennen in Londen ging passagieren en op zoek ging naar Piccadilly Circus, want hij wilde graag een circus zien, de maanden op de Karel Doorman, zijn verblijf in Nieuw Guinea en Indonesië en de lange reis terug naar Nederland. Nauwelijks dertig jaar oud had hij al veel van de wereld gezien.

Waar ik het ook over kan hebben is die dag in 1948 dat hij met verlof was in Rotterdam en bij de halte van lijn 2 een meisje zag staan dat hij wel leuk vond en aanbood om haar thuis te brengen, al kende hij er heg noch steg. "Ik ga net zo lief alleen" zei ze, maar mijn vader drong aan en had hij dat niet gedaan, dan had ik hier niet gestaan. Op 31 december 1952 trouwde hij met Annie en een half jaar later ging hij werken bij een scheepvaartkantoor en hij bleef daar werken tot aan zijn pensionering.

Ik zou kunnen vertellen over de vele jaren van zijn huwelijk, waarin hij en Annie mooie maar ook moeilijke momenten deelden met elkaar en met de kinderen, Ankie, die als eerste werd geboren in 1955 en daarna ik in 1960, Els in 1962, Ineke in 1963 en tot slot Marijke in 1967. Door al die gezinsuitbreiding moest er regelmatig verhuisd worden maar uiteindelijk kwamen we terecht op de Statensingel in een huis dat groot genoeg was voor een eettafel voor 7 personen. Plus aanhang, want de oudste twee begonnen al te daten en iedereen was welkom. En allemaal mee eten! Je moest wel van Wim Sonneveld houden want mijn vader had zo zijn manier om potentiële huwelijkskandidaten voor zijn dochters op de proef te stellen.

Ik zou het ook kunnen hebben over de laatste jaren van zijn leven die voor hem en mijn moeder steeds zwaarder werden, de ziekenhuisopnames, de medicijnen, de ongemakken. Misschien was het moeilijkste voor hem wel dat hij zich steeds minder goed kon bewegen want hij was graag bezig en hij deed graag iets voor je, al was het maar naar de keuken lopen om een nieuwe kop thee in te schenken. En daar wil ik nu over vertellen, over wie mijn vader was, als mens, als vader en als echtgenoot en hoe wij de jaren dat hij bij ons mocht zijn hebben ervaren.

Mijn vader was een man van weinig woorden en hoewel hij zijn leven lang een trouwe fan was van Ajax is "geen woorden maar daden" helemaal van toepassing op hem. Met hem had je het niet over moeilijke dingen. Hij was het vast niet altijd eens met wat we deden en waar we voor kozen en 'ik hou van je' hoorde je hem niet zo snel zeggen. Maar hij liet het blijken. En daar hebben we allemaal wel voorbeelden van. Toen iemand waar ik veel van hield op straat kwam te staan ging hij op zoek naar een kamer, en die vond hij ook! Een man van de daad, ja. Als je verhuisd was hoefde je het hem niet eens te vragen, hij stond al voor deur met een emmer lijm, een kwast en een rol behang.

Mijn vader was een loyale man, zijn liefde was onvoorwaardelijk en als hij je eenmaal in je hart had gesloten viel hij je nooit meer af. Dat hij tot aan zijn pensionering voor dezelfde baas gewerkt heeft zegt veel over hem, en terwijl veel van al onze vrienden, collega's en klasgenoten gescheiden ouders hadden waren hij en zijn Annie nog altijd bij elkaar. Een mooi voorbeeld van zijn trouw is ook dat hij zijn kleinzoon Jonathan, die hij veel te weinig zag, ruim vijftien jaar lang wekelijks een kaart stuurde. Mijn vader geloofde in ons en in onze kracht en onze talenten. Hij zag hoe we slaagden en mislukten, maar hij bleef geloven dat het goed kwam. Hij geloofde ook in God, denk ik, want hij praatte er nooit over.

Mijn vader was nooit kwaad. Ik denk dat ik hem in mijn leven hooguit twee keer kwaad heb gezien. Eh, in zo'n zeldzaam geval kon je maar beter dekking zoeken want dan was hij ook echt kwaad! Maar verder was hij de rust zelve, onder alle omstandigheden want 'het komt wel goed. Rustig aan.' Hoe vaak hebben we hem dat niet horen zeggen, ook wanneer je zelf dacht dat het helemaal niet meer goed zou komen. Ik heb mijn vader ook meegemaakt als leidinggevende als ik vakantiewerk deed bij het kantoor waar hij werkte. Met bewondering zag ik hoe hij met eindeloos geduld telkens opnieuw een niet zo intelligente jongeman uitlegde hoe je een envelop dichtplakt of een fotokopie moet maken. Mijn vader had gevoel voor humor. Ik herinner me dat hij een elpee had gekocht van Johnny en Rijk en die 's avonds opzette, ik lag al op bed en schrok op van mijn vader die gierend van het lachen naar

een van de liedjes zat te luisteren. Zo uitbundig maakte je hem niet vaak mee, maar bijna dagelijks kon je een soort lichtjes in zijn ogen zien als hij zich amuseerde om iets wat hij zag of hoorde. Zijn gevoel voor humor stelde hem ook in staat om te relativiseren. En nu moet ik het toch even hebben over die laatste pijnlijke weken van zijn leven omdat dit voorbeeld zo typerend is voor hem. Nadat een van zijn tenen na een ontsteking geamputeerd moest worden grapte hij dat de pedicure hem nu wel korting moest geven.

Ik ben aan het einde gekomen van mijn verhaal. Ik heb geprobeerd om aan de hand van een paar eigenschappen en voorbeelden te vertellen wie mijn vader was, waarin wij misschien op hem lijken en waarom we van hem hebben gehouden. Hij zal nooit meer komen behangen, maar we zullen nog vaak aan hem denken.

Orgelspel

Dienst van het Woord

Gebed bij de opening van de Schrift

Lezingen:

Psalm 91

Matteüs 11, 28

Lied 442 : 1 en 2

1 Op U, mijn Hei-land, blijf ik ho-pen.
Ver-los mij van mijn ban-ge pijn!
Zie, heel mijn hart staat voor U o-pen
en wil, o Heer, uw tem-pel zijn.
O Gij, wien aar-de en he-mel zing-en,
ver-kwik mij met uw hei-lige gloed.
Kom met uw zach-te glans door-dring-en,
o zon van lief-de, mijn ge-moed!

2 Vervul, o Heiland, het verlangen,
waarmee mijn hart uw komst verbeidt!

Ik wil in ootmoed U ontvangen,
mijn ziel en zinnen zijn bereid.
Blijf in uw liefde mij bewaren,
waar om mij heen de wereld woedt.
O, mocht ik uwe troost ervaren:
doe intocht, Heer, in mijn gemoed!

Overdenking

Lied 913

1 Wat de toe-komst bren - gen mo - ge,
mij ge - leidt des He - ren hand;
moedig sla ik dus de o - gen
naar het on - be - ken - de land.
Leer mij vol - gen zon - der vra - gen;
Va - der, wat Gij doet is goed!
Leer mij slechts het he - den dra - gen
met een rus - tig, kal - me moed!

2 Heer, ik wil uw liefde loven,
al begrijpt mijn ziel U niet.
Zalig hij, die durft geloven,
ook wanneer het oog niet ziet.
Schijnen mij uw wegen duister,
zie, ik vraag U niet: waarom?
Eenmaal zie ik al uw luister,
als ik in uw hemel kom!

- 3 Laat mij niet mijn lot beslissen:
zo ik mocht ik durfde niet.
Ach, hoe zou ik mij vergissen,
als Gij mij de keuze liet!
Wil mij als een kind behandelen,
dat alleen de weg niet vindt:
neem mijn hand in uwe handen
en geleid mij als een kind.
- 4 Waar de weg mij brengen moge,
aan des Vaders trouwe hand,
loop ik met gesloten ogen
naar het onbekende land.

Dankzegging en voorbede
de voorbede wordt afgesloten met een stil gebed

Uitgeleide

Wij gaan staan

Gebed bij de uitgeleide

SlotLied 634

1 U zij de glo - rie, op - ge - sta - ne Heer,
U zij de vic - to - rie, U zij al - le eer!
Al - le men - selijk lij - den hebt Gij on - der - gaan
om ons te be - vrij - den tot een nieuw be - staan:
U zij de glo - rie, op - ge - sta - ne Heer,
U zij de vic - to - rie, U zij al - le eer!

- 2 Licht moge stralen in de duisternis,
nieuwe vrede dalen waar geen hoop meer is.
Geef ons dan te leven in het nieuwe licht,
wil het woord ons geven dat hier vrede sticht:
U zij de glorie, opgestane Heer,
U zij de victorie, U zij alle eer!

De familie volgt als eerste de kist.

Rond het graf

Na wat laatste woorden waarbij wij het leven van Nicolaas Dirk Pols toevertrouwen aan God, bidden wij gezamenlijk het Onze Vader en ontvangen de zegen van de Heer.

Memories of my father

written by Hans Pols and read at the service of thanksgiving

Thank you that you have come here today to say goodbye to Nico Pols. On behalf of the family I would like to tell you a few things about him.

I could tell you that Nicolaas Dirk Pols was born on January 16th 1923 on a farm in Rozenburg (an island in the south of Holland) as the son of Willem Eduard and Pietje Pols as the third of four children. The midwife said: "I am afraid that this one won't last." Little did she know!

I could tell you about his childhood in the countryside and the pranks he played on people, but I am sure you know those stories. Like the time when he came home with his trousers torn because he had tried to look under a breeding goose to see how many eggs she had laid. He grew up in a large house near the dunes and the sea, with plenty of animals around. It is there that he developed his love for nature.

I could tell you about his travels during the war years and how a young girl from the Hague in those years was hosted by and became part of the family; or about his years in the Royal Navy, how without knowing a word of English he spent his leave in London and went looking for Piccadilly Circus because he wanted to see a circus; the months on the Royal Navy ship Karel Doorman; his stay in New Guinea and Indonesia and the long journey back to Holland. At only 30 years of age he had already seen much of the world.

I could also tell you about that day in 1948 when he was spending his leave in Rotterdam and he saw a girl standing at a tram stop that he liked the looks of, so he offered to walk her home. Her reply was: "I think I would rather walk alone" but he persisted and had he not done so, I would not be standing here today. On December 31st 1952 he and Annie married and six months later he started a job at a shipping company where he worked until his retirement.

I could also tell about the many years of his marriage in which he and Annie shared both beautiful and difficult moments together and with their children. Ankie came first in 1955, I came next in 1960, Els in 1962, Ineke in 1963 and last of all Marijke in 1967. Due to the growing size of the family frequent house moves were necessary until we finally ended up in the Statensingel in a house that was large enough for a dining table that could seat 7 people, plus additions for the eldest two had already started dating and everyone was welcome; and they all stayed for dinner! They had to like Wim Sonneveld (a Dutch comedian) for my dad had his own ways to test potential marriage candidates for his daughters.

I could also talk about the last years of his life where things became more and more difficult for him and for my mother, with hospital admissions, medication, discomforts. Perhaps the hardest thing for him was that he became gradually less mobile for he liked to be busy and always wanted to do something for you, even if it was only walking to the kitchen to pour another cup of tea.

But what I really want to tell you about is who my father was as a person, as a father and as a husband and how we have experienced the years that we were privileged to have him with us. My father was a

man of many words and although he was a life-long Ajax supporter, the (Feyenoord) motto 'no words but deeds' apply totally to him. With him you did not talk about difficult issues. He must at times have disagreed with what we did and the choices we made. 'I love you' is not something you would often hear him say, but he certainly showed it. And we can all give examples of this. He went to look for accommodation when someone dear to me became homeless and found it! He was a man of action, indeed. When you moved house you did not even need to ask, he was already at your front door with a bucket full of paste, a brush and a roll of wall paper.

My father was a loyal man. His love was unconditional and once he had taken you into his heart he would never let you down. The fact that up to his retirement he worked for the same employer says much about him, and while many of our friends, colleague and classmates had parents who were divorced, he and his Annie always stayed together. A beautiful example of his faithfulness is the fact that for more than ten years he weekly sent a card to his grandson Jonathan (in England) who he could not see often enough.

My father believed in us and in our strength and our talents. He saw how we succeeded and failed but he kept on believing that things would turn out well. He also believed in God, I think; he never talked about it with me.

My father was hardly ever angry. I think that in all my life I have only seen him angry twice. And on rare occasions like that you'd better look for cover for when he was angry he was really angry! But usually he was rest personified in all circumstances for "all will be well, stay calm". How often have we not heard him say this, even when we ourselves thought things would go totally wrong?

I have also seen my father in a leadership role at his place of work when I had holiday jobs at the same office. With admiration I observed how with endless patience he would explain again and again to a not so intelligent young man how to seal an envelope or make a photocopy.

My father had a good sense of humour. I remember that he had bought a record from Johnny and Rijk (Dutch comedians) and when he played it that night (I was already in bed) I suddenly heard him roar with laughter as he listened to one of the songs. Such an expression of joy was a rare occurrence but almost daily you could see a sparkle in his eyes when something he heard or saw amused him. His sense of humour helped him to put things in perspective.

And now I must briefly mention those last painful weeks of his life because of another example of something so typical for him. After one of his toes had been amputated due to an infection he jokingly said that he would ask the chiropodist for a discount.

I have come to the end of my story. I have tried by using a few characteristics and examples to tell you who my father was, how we maybe look like him, and why we loved him so much. He will never come to paper our walls again, but we will often think of him.